

HIMNUSZ

Miért mérjük az emberek szeretetét,
avval, hogy mennyire szeretik utódjaikat?
Ez a fajta szeretet súlytalan. Kódolt.
Akármelyik oroszlán lehet elkötelezett
A kölykeihez. Minden rovar, legyen ez zsákmány
Vagy ragadozó, imádja saját DNS-ét.
Csakúgy, mint a farkas, az elefánt, a medve és a méhek.
Mi, emberek be vagyunk programozva, hogy szeressük azt, amit nemzünk
Ezért olyan döbbenetes, amikor a szomszéd
Autójával belehajt egy tóba és megöli
Mégfullasztja saját gyerekeit. Ezért átkozzuk el azt az anyát,
Aki elhagyja gyermekeit – a szívét –
És nem jön vissza. Ez a fajta árulás
Szétrepesztja a lelkünket. Ez biblikus mocsok.
Ő igen, összesírhathatunk egy óceánt,
Amikor szembekerülünk egy megtört gondozóval.
De akkor sem küldök neked üdvözlőlapot,
Mert jó szülő vagy. Nem olyan nehéz szeretni
Azt, aki hasonlít rád. Ha egy ódát akarsz
Akkor csatlakoz a végtelen sorban állókhoz, akik jók a rokonaikhoz –
Aki valamiért szeretik azokat, akiknek ugyanolyan az álluk,
A bőruk, a vallásuk, az akcentusuk és a szemük.
Szereted a testvéreidet. Kibaszott nagy meglepetés.
De mennyire szereted a mást, az idegent?
Hej, őseim, veszélyt látsz csupán,
amikor fürkészed az éjszakát?
Félsz attól az országtól, amelyik a barlangodon kívül létezik?
Zavar a bolygó forgásának iránya,
Hogy a nap körül forog és nem a másik irányba?
Megrémít az állandóan mozgó föld?
Hej, Trump, tudom, hogy smirgli apád nem szeretett eléggé
miközben dörzsölte, dörzsölte, dörzsölte a földet.

Valamennyire együtt érzek avval a fiúval,
Aki akkor voltál. De az istenit neki, civilizálatlan viselkedésed,
Vulkánikus rosszindulatod, ellenségeid listája
és erkölcsi apokalipszised ostobává és veszélyessé tesz.
Te vagy az Antikrisztus, aki nekünk anti-patikus
Vagy lehet, hogy csupán egy másodlagos diktátor vagy –
Ideiglenes, kicsi és gyenge.
Megsebezted országunkat. Talán meggyógyul.
Most mégis arra gondolok, amit napvilágra hoztál
Milliónyi és milliónyi amerikaiórol
Aki fényét veszített kupolád alatt imádkozik.
Azok az emberek imádják szánelmad hiányát.
Azt hiszik, hogy őszinte és divatjamúlt.
Hagyományosnak és kereszténynek neveznek.
Hahaha! Engedted, hogy érzéketlenek legyenek.
Megjutalmaztad őket fegyverarzenáljukért,
Meggyőzted őket, hogy halálos bűneik
(Irigység, harag, kapzsiság) győzelemmé változott.
Természetesen én is gyenge vagyok, mulandó és hibás.
Még jóvá kell tennem az okozott fájdalmat.
Ateista vagyok, aki ha nem istenben hisz, akkor a megbocsátásban.
Olyan humanista vagyok, aki úgy gondolja, hogy
nem vagyunk elég humánusak. Olyan valakire gondolok, aki szeret engem –
Egy barátira, akit viszontszeretek – és mennyire nem hitte el
Mennyire fájtnak Prince halála és a Paisley parkbeli koncert.
A barátaim kétkeltek abban, hogy valaki ennyire meggyászolhatja
egy ismeretlen halálát, főleg egy sztárét.
"Nem érzem valósnak" mondták. Ha tudnék gitározni
és énekelni, akkor lilává változnék és elüvölténém Prince
száz dalát – minden húrnyalását és akkordját –
De szerintem a barátaim akkor sem hinnének nekem.
És most, ennek a versnek a kontextusában látom,
hogy a barátom szeretete olyan volt,
mely csak a viszonzásként várt tűz reményében ég.
Többé már nem a barátom. Gyászolom ezt a veszteséget.
De Trump utóhatásaként felmértem a szeretet árát és hasznát
Azokon, akik nem szeretik az idegeneket. Elvégre sokszor
Én lógok ki a sorból. „A legfurcsább idegen” – bármely helyen vagy teremben.
„Különc volt” lesz a sírkövemre vésvé.
De nem jó felmérni a családomat és a barátaimat
felém irányuló szeretetük kezdetével és végével.

Így könnyű házi nyilvántartást fenntartani.
Ez a világ ennél több szeretetet érdemel. Többet.
Szóval, hadd tegyek fel egy megerőltető kérdést: Leszel-e
szeme a vaknak? Leszel-e lába a sebesültnek?
Megvéded-e a szegény embert?
Befogadod-e házádba az eltévedteket?
Harcolsz-e a vértolvajok ellen és
kimented-e a gyengéket karmaik közül?
Te ki leszel? Kivé válok én,
Amikor összegyűlünk ebben az iszonyú királyságban?
Barátom, nem vagyok biztos benne, mit kellene tennem.
Én is félek és ugyanolyan haragos és kiábrándult vagyok, mint te.
Azt viszont tudom: Ellenállok a gyűlöletnek. Ellenálllok.
Állom a sarat és a szeretetről énekelek. Az öklömmel
Dobolom, dobolom a szeretetemet. Olyan verseket írok és olvasok,
Amelyek az igazi otthon melegségét árasztják és menedéket adnak.
Olyan embereknek énekelek, akik nem biztos, hogy énekelnek nekem.
Olyan embereknek énekelek, akik nem a családom.
Tiszteletadó dalokat énekelek az ismeretleneknek és az újaknak.
Elmegyek különböző templomokba és különböző padokban imádkozom.
Csendben ülök és figyelmesen hallgatom más emberek tragédiáiról
és dicsőségeiről az új történeteket.
Nem tételezem fel, hogy az én fájdalom és örömöm nagyobb, mint másé.
Nem állítom, hogy az népem találta fel a gravitációt és az időjárást.
És, igen, tudom, hogy érezni fogom a dühöm, a dühöm, a dühöm,
De nem játszom úgy, mintha egyedül én lennék a színpadon.
Egy vagyok a sok állampolgár közül, aki a gyűlölet ellen menetel.
Egyedül védtelenek vagyunk. Együtt megszentelték.
Milliónyian fogunk menetelni. Remegünk és gyászolunk.
Dicsőítünk, sírunk és nevetünk, Hiszünk.
Bátrak leszünk a szeretetünkben. Megkockáztatjuk a veszélyt,
Miközben énekelünk, énekelünk és üdvözöljük az idegeneket.

(Fordította: Gyukics Gábor)